

IN MEMORIAM DEL BERENADOR DE LA FONT DE LA PÓLVORA. GIRONA. CATALUNYA

Un relat de: [Antonio Mora Vergés](#)

El Pere Julià Subirana, és un 'descobridor' de 'tresors', en aquesta ocasió en forma d'un parell de fotografies del berenador de la Font de la Pólvora en els primers anys del segle XX.

L'indret adquirirà a la dècada dels 60 una mala fama que l'acompanyarà fins al dia [d'avui](#).

Per allotjar les onades migratòries procedents de la resta del REINO DE ESPAÑA - [governat aleshores pel dictador](#) - que arribaven a Girona i que no disposaven d'habitatge les autoritats projectaren un nou barri a la font de la Pólvora per allotjar ràpidament en blocs d'apartaments de mala qualitat els nous nousvinguts.

Abans s'havia creat centre d'acollida a l'actual barri de Fontajau, que ben aviat es veié desbordat i els immigrants ocuparen amb barraques la muntanya de Montjuïc.

El franquisme feia - i continua fent – una excel·lent feina de maquillatge 'històric'.

Si queda algun gironí/na que recordi aquell berenador, ens agradarà tenir-ne notícia a l'email coneixercatalunya@gmail.com

El Josep Maria Plantalech Albertí, m'envia un parell d'enllaços que amplien substancialment les dades publicades al post; L'any 1907 Fidel Martínez va encarregar a l'arquitecte Rafael Masó Valentí (Girona, 16 d'agost de 1880 - Girona, 13 de juliol de 1935) la construcció d'un edifici de nova planta a la coneguda font de la Pólvora. L'objectiu era embotellar les seves aigües carbòniques per ser comercialitzades amb finalitats mineromedicinals. Les diferents fonts carbòniques de la ciutat eren lloc d'esbarjo i trobada amb els amics, que preniën les aigües a peu de font, però l'aigua també s'envasava i es distribuïa en ampolles de vidre que es podien comprar en quioscos i

farmàcies. Amb la davallada de les ventes a partir del primer quart del segle XX s'aprofitaran aquestes fonts naturals per l'obtenció d'àcid carbònic natural que va fer de Girona un important productor de begudes carbonatades.

La font situada en el terme de Vila-roja, (nucli que aleshores tenia setanta-set habitants), romangué abandonada fins que el senyor Emili Saguer, s'ocupà de la seva rehabilitació.

Aquesta deu fou batejada amb diferents noms: en un plànol militar francès del 1808 apareix com a Font del Bullidor; Cristòfor Thomàs, l'any 1881, l'anomenà Font del Contestable, perquè estava situada al peu del recinte que portava aquest nom. Per a Joan B. Foix era la Font del Fortí o Font de la Pólvora (1840) ; Joan Bruns, el 1852, l'anomenava " el Bullidor de la Pólvora " i finalment, el geòleg Lluís M. Vidal la cità com " una font a prop del polvorí ".

L'anàlisi química efectuada, la descrivia com a aigua bicarbonatada càlcico-sòdica manganosa.

Aquest darrer radical es interessant ja que, curiosament, només es trobava a la font de Borszek (Comtat de Csik - Hongria) i a la de La Presta, essent aigües recomanades per les afeccions gastro-intestinals i àdhuc com a reconstituents per les anèmies, segons explicà el doctor Pascual.

<http://www.girona.cat/sgdap/101fotos/cat/fitxa.php?reg=342031>

<https://dugi-doc.udg.edu/bitstream/handle/10256/5976/53336.pdf?sequence=1>

<https://www.raco.cat/index.php/revistagirona/article/viewFile/96371/151157>

Donec perficiam